

Sygn. akt VI U 2602/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Joanna Wilczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 maja 2013 r. w S.

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wypłatę odsetek

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 25 lipca 2012 roku nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu A. K. prawo do odsetek od świadczenia rentowego przyznanego wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI U 127/11 od dnia 25 listopada 2010 roku do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lipca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. K. prawa do wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wydaniu decyzji. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy jest data 18 maja 2012 roku tj. data wpływu wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 kwietnia 2012 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Tym samym, skoro decyzja w sprawie przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy została wydana dnia 29 maja 2012 roku, tj. w ciągu 30 dni, brak jest podstawy do wypłaty żądanych odsetek.

W odwołaniu z dnia 31 lipca 2012 roku ubezpieczony podnosząc, że organ rentowy niesłusznie odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności, wskazał, iż jego żądanie odnośnie wypłaty odsetek jest w pełni uzasadnione.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 sierpnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł jak w decyzji, a nadto wskazał, że Sąd Okręgowy w Szczecinie w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego skutkującego wypłatą odsetek.

Sąd ustalił, co następuje:

A. K. w okresie od 5 lipca 2006 roku do 31 października 2010 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Dowód:

- decyzja z 27.09.2006 r., k. 31-32, pl. I akt ZUS

- decyzja z 16.11.2007 r., k. 65, pl. I akt ZUS

W dniu 22 września 2010 roku ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Po przeprowadzeniu badania w dniu 8 listopada 2010 roku Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że A. K. nie jest niezdolny do pracy. Lekarz Orzecznik rozpoznał u ubezpieczonego chorobę wrzodową leczoną operacyjnie resekcją żołądka m. B. II w 1994 roku; nawracające krwawienia z przewodu pokarmowego w wywiadzie; zaburzenia depresyjne w wywiadzie, przebyte leczenie operacyjne - resekcją czerniaka skóry okolicy tułowia w 20002 roku oraz przebytą cholecystektomię w 2005 roku.

Po rozpoznaniu sprzeciwu wnioskodawcy od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, Komisja Lekarska ZUS, orzeczeniem dnia 2 grudnia 2010 roku potwierdziła opinię Lekarza Orzecznika ZUS, wskazując, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy.

Dowód :

- wniosek , k. 82, pl. I akt ZUS

- orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, k. 85, pl. I akt ZUS

- orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, k. 90, pl. I akt ZUS

- dokumentacja medyczna: opinie lekarskie k. 93, 94

Decyzją z dnia 15 grudnia 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, iż w świetle orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS nie jest osobą niezdolną do pracy.

Dowód:

- decyzja z dnia 15.12.2010 r., k. 92, pl. I akt ZUS

Sprawa z odwołania ubezpieczonego od powyższej decyzji ZUS toczyła się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie VI Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygnaturą akt 127/11. W toku tego postępowania, na zlecenie Sądu Okręgowego w Szczecinie przeprowadzono badania sądowo-lekarskie A. K..

Biegły lekarz z zakresu gastrologii Z. S. (1)w opinii z dnia 2 marca 2011 roku rozpoznał u ubezpieczonego przebyte w 1992 roku krwawienie z wrzodu kąta żołądka leczone zachowawczo, przebytą w 1994 roku resekcję żołądka metodą Billoth II z powodu masywnego krwawienia z wrzodu dwunastnicy, przebytą w 2006 roku gastrotomię z rewizją żołądka i zespolenia żołądkowo-jelitowego z powodu masywnego krwawienia z przewodu pokarmowego, przebyte wielokrotnie krwawienia z wrzodu zespolenia żołądkowo-jelitowego lub początkowego odcinka zespolonego jelita bądź o nieustalonym źródle krwawienia wymagające w leczeniu przetaczania krwi, flebektazje przełyku i zmiany naczyniowe jelita cienkiego, przebytą w 2005 roku cholecystektomię z powodu wodniaka pęcherzyka żółciowego w przebiegu kamicy oraz cholestazję o nieustalanej przyczynie, uznając, że stan zdrowia czyni ubezpieczonego

nadal niezdolnym do pracy po dniu 31 października 2010 roku. W opinii biegłego przebieg wieloletniej choroby manifestującej się kilkanaście razy masywnymi krwawieniami z przewodu pokarmowego wymagającymi interwencji chirurgicznej bądź przetaczania krwi, mającymi miejsce mimo stałego wieloletniego stosowania inhibitorów pompy protonowej w dawce maksymalnej jak i wymienione w rozpoznaniu stanu chorobowe wskazują na takie naruszenie funkcji organizmu, które czyni wnioskodawcę nadal niezdolnym do pracy.

W opinii z dnia 10 października 2011 roku biegła z zakresu psychiatrii I. B. (1) oraz biegła z zakresu medycyny pracy R. D. po rozpoznaniu zaburzeń depresyjno-lękowych miernego stopnia oraz schorzeń gastrologicznych uznały, iż ubezpieczony jest nadal po dniu 31 października 2010 roku częściowo niezdolny do pracy. Biegła z zakresu psychiatrii podkreśliła, że z uwagi na utrzymujące się dolegliwości wnioskodawca wymaga kontynuowania leczenia w gabinecie psychiatrycznym, przyjmowania zleconych leków, co ogranicza jego zdolność do pracy.

Przewodniczący Komisji Lekarskich ostatecznie nie wniósł zastrzeżeń do sporządzonych opinii.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy nadal po 31 października 2010 roku do 31 grudnia 2012 roku.

Bezsporne, a nadto dowód:

- opinia sądowa z 2.03.2011 r., k. 18-20 akt sprawy VI U 127/11
- opinii uzupełniająca z 15.09.2011 r., k. 53-54 akt sprawy VI U 127/11
- opinia sądowo-lekarska z 10.10.2011 r., k. 66-69 akt sprawy VI U 127/11
- opinia uzupełniająca z 12.12.2011 r., k. 99-100 akt sprawy VI U 127/11
- opinia uzupełniająca z 20.12.2011 r., k. 106 akt sprawy VI U 127/11
- ustna opinia Z. S. z 12.04.2012 r., k. 133-134 akt sprawy VI U 127/11
- ustna opinia I. B. z 12.04.2012 r., k. 134 akt sprawy VI U 127/11
- oświadczenie PKL z 12.04.2012 r. k.135 akt sprawy VI U 127/11
- wyrok z dnia 12.04.2012 r. k. 137 akt sprawy VI U 127/11

Do sporządzenia opinii (głównych i uzupełniających) przez biegłych z zakresu gastrologii oraz psychiatrii wystarczający był wywiad przeprowadzony z ubezpieczonym oraz dokumentacja lekarska A. K. załączona do akt ZUS, która znana była zarówno Lekarzowi Orzecznikowi oraz Komisji Lekarskiej ZUS w dniu wydania orzeczenia. Przedłożona w toku procesu nowa dokumentacja medyczna w postaci zaświadczenia z dnia 13 grudnia 2012 roku oraz historii choroby dot. leczenia psychiatrycznego nie miała wpływu na wydane opinie w sprawie.

Dowód:

- ustna opinia biegłego z zakresu gastrologii Z. S., k. akt sądowych
- ustna opinia biegłej z zakresu psychiatrii I. B., k. akt sądowych

Decyzją z dnia 29 maja 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych w S. wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2010 roku tj. od daty określonej wyrokiem Sądu.

Bezsporne, a nadto dowód:

- decyzja z 29.05.2012 r. – k. 123 pl. I akt rentowych.

Decyzją z dnia 25 lipca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych w S. odmówił ubezpieczonemu wypłaty odsetek.

Dowód:

- decyzja z 25.07.2012 r. – k. 134 pl. I akt rentowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. K. zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszej sprawy było prawo ubezpieczonego do odsetek za opóźnienie w ustaleniu i wypłacie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. świadczenia rentowego. Wnioskodawca – żądając odsetek od dnia 15 grudnia 2010 roku do dnia 11 czerwca 2012 roku – twierdził bowiem, że organ rentowy nie miał podstaw by odmówić mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Z kolei organ rentowy wskazał, że brak jest podstaw do przyznania ubezpieczonemu odsetek za opóźnienie w wypłacie wyrównania, stojąc na stanowisku, że ZUS nie dysponował informacjami umożliwiającymi przyznanie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy nadal po dniu 31 października 2010 roku, przed wydaniem przez Sąd Okręgowy wyroku oraz podkreślając że Sąd Okręgowy we wspomnianym wyroku nie stwierdził okoliczności obciążających Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 1998 r. Nr 137 poz. 887 ze zm.), jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.), „@POCZ @__organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120 powołanej ustawy. Art. 118.

1.

Stosownie zaś do treści art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2009 roku, „w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”.

Na gruncie powołanych wyżej przepisów przyjąć należy, że w razie zmiany decyzji ZUS wyrokiem sądu rozpoznającego odwołanie od zaskarżonej decyzji, organ rentowy nie odpowiada za ustalenie prawa do świadczenia dopiero w oparciu o ten wyrok, o ile nie ponosi on odpowiedzialności za nieustalenie okoliczności niezbędnych do wydania prawidłowej decyzji jeszcze w toku postępowania przesądowego. O tym czy organ ponosi odpowiedzialność za nieustalenie tych okoliczności, a w konsekwencji za opóźnienie w przyznaniu i wypłacie świadczenia, stosownie do treści art. 118 ust. 1 a ustawy emerytalno-rentowej, przesądza Sąd, który zmienia zaskarżoną decyzję.

Wyjaśnić należy, że zacytowany powyżej art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej został ustalony nowelizacją ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dokonaną ustawą z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2009 r., Nr 42, poz. 338).

Jak wynika z uzasadnienia do projektu owej ustawy (druk sejmowy nr 782), wyłączną przyczyną dokonania owej nowelizacji było wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt P 11/07. W powyższej sprawie Trybunał Konstytucyjny ocenił zgodność z Konstytucją przepisu art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, w jego wcześniejszym brzmieniu. Przepis ten stwierdzał wówczas wyłącznie, iż „w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego”. W wyniku dokonanej analizy prawnej, w sentencji omawianego wyroku (opubl. OTK-A 2007/8/97), Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przepis ten jest zgodny z Konstytucją wtedy, gdy rozumieć go w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia, jednak tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, skutki powyższego wyroku Trybunału Konstytucyjnego do dnia 1 kwietnia 2009 roku były takie, że w razie gdy po korzystnym dla siebie rozstrzygnięciu sądu ubezpieczony zgłosił w organie rentowym roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w przyznaniu świadczenia, to w kolejnym postępowaniu sądowym - toczącym się na skutek odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do odsetek - sąd rozpoznający tę nową sprawę badał, czy organ rentowy ponosił odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W razie ustalenia, że taką odpowiedzialność organ ponosił, sąd zmieniał zaskarżoną decyzję i przyznawał odsetki od daty wcześniejszej niż data wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia sądu. Oznaczało to, że okoliczności i przyczyny wydania decyzji merytorycznej, stwierdzającej prawo do świadczenia lub jego brak, były więc badane niejako dwukrotnie: pierwszy raz w postępowaniu dotyczącym samego prawa do świadczenia, natomiast drugi raz w postępowaniu dotyczącym wypłaty odsetek. Dokonanie przez ustawodawcę nowelizacji ustawy emerytalnej ustawą z dnia 23 stycznia 2009 roku należy w tym kontekście rozumieć wyłącznie jako potrzebę zlikwidowania owego dualizmu, uzasadnioną koniecznością skrócenia postępowania w sprawach o świadczenia z ubezpieczeń społecznych. Od dnia 1 kwietnia 2009 roku sąd badający decyzję merytorycznie (czyli organ odwoławczy, o jakim mowa zarówno w zdaniu pierwszym, jak i w drugim przepisu art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej) ma – w celu zapewnienia ubezpieczonym uzyskania prawa do odsetek od razu, bez konieczności prowadzenia odrębnego postępowania sądowego – w przypadku zmiany tej decyzji na korzyść ubezpieczonego obowiązek orzec, czy jego zdaniem organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wydaniu prawidłowej decyzji. Sąd nie może przy tym uchylić się od tego obowiązku, skoro w omawianym przepisie posłużono się formą „sąd (...) stwierdza”, rozumianą w doktrynie i orzecznictwie jednoznacznie, jako przewidującą obowiązek określonego działania, nie zaś formą „sąd może stwierdzić”, pozostawiającą sądowi możliwość decyzji czy rozstrzygnąć o określonej kwestii, czy też nie. Tym niemniej, uchybienie przez Sąd obowiązkowi przesądzenia o ewentualnej odpowiedzialności organu rentowego nie wpływa na prawo ubezpieczonego do żądania odsetek za opóźnienie. Odnosząc się do skonstruowanego w tym przedmiocie zarzutu organu rentowego, wskazać należy, że dokonaniu oceny działania organu i ustaleniu jego odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia w odrębnym postępowaniu nie sprzeciwia się treść powołanego wyżej art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej, o ile tylko orzeczenie takie zapada po raz pierwszy. Należy mieć bowiem na względzie, że postępowanie sądowe zainicjowane złożeniem przez ubezpieczonego odwołania od decyzji toczy się w oparciu o przepisy procedury cywilnej, przy czym stosuje się w nim zarówno przepisy dotyczące postępowania odrębnego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, jak i – poprzez art. 13 § 2 k.p.c. – przepisy właściwe dla postępowania zwykłego, m.in. art. 351 § 1 k.p.c.

Zgodnie powołanym przepisem, strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Po upływie tego terminu strona może wytoczyć nowe powództwo o część nierozstrzygniętą, brak bowiem w tym zakresie powagi rzeczy osądzonej. Dodatkowym rozstrzygnięciem, który Sąd winien był zamieścić w wyroku zmieniającym decyzję o przyznaniu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy jest orzeczenie o odpowiedzialności organu za opóźnienie w przyznaniu świadczenia w odpowiedniej wysokości. Skoro ubezpieczony – co jest bezsporne – nie domagał się w terminie przewidzianym w art. 351 § 1 k.p.c. uzupełnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 kwietnia 202 roku o ww. orzeczenie o odpowiedzialności ZUS-u, nie było przeszkód by wystąpił on z nowym żądaniem – o wypłatę

odsetek za opóźnienie (dalej idącym niż żądanie ustalenia odpowiedzialności organu). Sąd Okręgowy w Szczecinie, w powołanym wyżej wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku w ogóle nie rozstrzygał kwestii odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie. Nie istnieje więc w tym zakresie powaga rzeczy osądzonej, a kwestia odpowiedzialności organu za opóźnienie w przyznaniu świadczenia w odpowiedniej wysokości podlega badaniu w przedmiotowej sprawie o odsetki.

§ 1.

_W niniejszej sprawie okolicznością niezbędną do wydania decyzji było dokonanie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. W świetle powołanych wyżej przepisów stwierdzić należy, że dla odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych istotnym jest zatem, czy organ rentowy dysponował takimi informacjami, które umożliwiłyby mu dokonanie prawidłowej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego jeszcze na etapie postępowania przed organem, innymi słowy – czy istniały przeszkody by lekarz orzecznik ZUS wydał opinię o dalszej częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy.

Jak wynika z przedstawionych wyżej wyników postępowania dowodowego, zarówno ustalenia Lekarza Orzecznika ZUS-u, jak i Komisji Lekarskiej ZUS-u w przedmiocie zdolności A. K. do pracy okazały się błędne. Biegli sądowi na podstawie tych samych okoliczności i tych samych dokumentów oraz po przeprowadzeniu – tak samo jak w postępowaniu przed organem rentowym – badania ubezpieczonego ustalili bowiem, że ubezpieczony jest nadal pod dniem 31 października 2010 roku częściowo niezdolny do pracy i to ich ustalenia, a nie ustalenia lekarzy orzeczników, uznał za prawidłowe i miarodajne Sąd Okręgowy zmieniający decyzję ZUS-u i przyznając ubezpieczonemu rentę. Jednocześnie przesłuchani w niniejszej sprawie w charakterze świadków biegli z zakresu gastrologii Z. S. (1) oraz psychiatrii I. B. (1) jednoznacznie stwierdzili, że sama dokumentacja medyczna wnioskodawcy zawarta w aktach ZUS była wystarczająca do uznania ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy, nadal po dniu 31 października 2010 roku. Biegli podnieśli, że wydając opinie w sprawie VI U 127/11 dysponowali tym samym materiałem dowodowym co lekarze orzecznicy organu rentowego. Biegły gastrolog podkreślił, że podstawą jego opinii był wieloletni przebieg choroby z nawracającymi masywnymi krwawieniami, natomiast zaświadczenie z dnia 13 grudnia 2010 roku przedłożone przez ubezpieczonego w toku procesu nie miało wpływu na końcową opinię. Biegły stanowczo wskazał, że nawet gdyby nie dysponował owym zaświadczeniem i tak uznałby ubezpieczonego za osobę nadal częściowo niezdolną do pracy. Również biegła z zakresu psychiatrii jednoznacznie wyjaśniła, że co prawda w toku postępowania ubezpieczony przedłożył nową dokumentację medyczną, w postaci historii choroby, niemniej już na podstawie samego badania podmiotowego i przedmiotowego uznałaby ubezpieczonego za osobę nadal częściowo niezdolną do pracy. I. B. (1) wskazała przy tym, że z dokumentacji znajdującej się w aktach ZUS dobitnie wynika, że lekarze orzecznicy dysponowali informacją o stanach depresyjnych ubezpieczonego leczonych ambulatoryjnie.

Tym samym koniecznym stało się stwierdzenie, że organ rentowy wydał błędną decyzję, odmawiającą przyznania prawa do świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, gdyby tylko lekarze orzecznicy prawidłowo ustalili stan zdrowia ubezpieczonego. Powyższe oznacza, że opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Na marginesie tylko można wskazać, iż taka sytuacja jak w niniejszej sprawie została wprost wymieniona przez Trybunał Konstytucyjny w omawianym wyżej wyroku z dnia 11 września 2007 roku. W punkcie 8. uzasadnienia prawnego tego wyroku, Trybunał wyliczył bowiem sytuacje, w których opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia będzie spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy – jako jedną z nich wskazując „błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy”. Wskazać bowiem należy, iż w sprawie o przyznanie ubezpieczonemu renty z tytułu niezdolności do pracy organ rentowy miał możliwość ustalenia prawa do świadczenia już w dacie badania ubezpieczonego przez Komisję lekarską ZUS, co przy braku błędu w ocenie stanu zdrowia oraz dokumentacji medycznej skarżącego pozwoliłoby przyjąć, iż w terminie przewidzianym na wydanie decyzji tj. w terminie miesiąca od dnia złożenia przez skarżącego wniosku o ponowne ustalenie prawa do świadczenia, ZUS mógł przyznać A. K. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, nadal po dniu 31 października 2010 roku.

Przechodząc dalej wskazać należy, że zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 104), odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5. W myśl § 2 ust. 4 tego rozporządzenia, okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności. Odsetki należą się bowiem za czas opóźnienia, tj. poczynając od dnia wymagalności długu, a kończąc na dniu jego zapłaty. Na ten zamknięty okres składają się poszczególne dni opóźnienia, a należność z tytułu odsetek narasta sukcesywnie, podwyższa się bowiem z każdym dniem o stosowną kwotę pieniężną. W prawie ubezpieczeń społecznych dniem zapłaty jest zaś dzień określony w § 2 ust. 6, tj. dzień przekazania należności na pocztę lub do banku.

Podsumowując, na mocy art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obowiązany do wypłaty odsetek od przedmiotowego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Odsetki te należne są od daty wymagalności świadczenia do dnia wypłaty zasądzonego wyrównania.

Skoro więc w decyzji z dnia 29 maja 2012 roku termin płatności świadczenia organ rentowy ustalił na 25 dzień każdego miesiąca, to należało przyjąć, iż pozostawał on względem A. K. w opóźnieniu w wypłacie świadczenia od dnia 25 listopada 2010 roku gdyż to na ten dzień przypadałby termin płatności renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, gdyby decyzja w przedmiocie jej ustalenia wydana została w ustawowo określonym terminie.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy w Szczecinie, na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do odsetek od świadczenia rentowego przyznanego wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI U 127/11 od dnia 25 listopada 2010 roku do dnia zapłaty.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS;
3. Z apelacją lub za 14 dni.